

stemme for Lovforslagets Oversendelse til Folketinget.

Formanden: Jeg forstod den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kredts (Det. Hansen), som om han ønskede Ordet ved Sagens endelige Behandling. Er det ikke saa? (Det. Hansen: Jo). Saa har det ærede Medlem Ordet.

Det. Hansen: Jeg samstemmer med den sidste ærede Taler i, at hvis dette var uigenkaldelig sidste Behandling, vilde jeg ikke kunne stemme for Lovforslaget; men det kommer maasse tilbage hertil igen; i ethvert Tilfælde maa det andet Ting jo kunne prøve dette Lovforslag.

Jeg skal tillade mig at nævne en Del af de Punkter, som jeg betragter som uheldige; det er ikke min Mening at optage nogen Diskussion derom, men jeg udtaler mig nærmest, fordi jeg ikke har haft Bejlighed til før at udtale mig om dem, og for mulig at henlede Opmærksomheden under den fortsatte Behandling paa Ting, der efter min Mening ere forferte.

Jeg bemærker da først ved § 4, at der i Lovforslaget nu mangler enhver Bestemmelse om, at der ved Salg af en Ejendom, f. Eks. naar en Godsejer sælger en Bøndegaard, kan tages et Forbehold af Jagtretten. Det er faldet ud. I § 1 staar der: I øvrigt skal ethvert i Medfør af den hidtil gældende Lovgivning retsgyldig taget Forbehold være gyldigt. Men Forbehold, der toges efter dette Forslag, gælder formentlig ikke. Jeg skal ikke komme ind paa de Højesteretsdomme, som have foreligget vedrørende denne Materie, jeg tror ikke, de kunne komme til at gælde med Hensyn til denne Lov, og derved bliver der altsaa et Hul i Lovgivningen, som ikke er heldigt. — Jeg bemærker med Hensyn til § 6, at for saa vidt der staar, at enhver, der ikke er jagtberettiget, skal selv eller „ved en enkelt bestemt Person, der hører til hans Husstand“, kunne udøve den der omtalte Sagt paa skadelige Dyr, er det ikke til at forstaa, om Meningen er, at den paagældende i hvert enkelt Tilfælde skal udpege den Person, som han tillader at udøve denne Sagt, om det skal være et staaende Mandat, eller om det skal være et halvt Aar eller et helt Aar. Der er en Uklarhed deri, som ikke er heldig; det, der stod før, var vistnok heldigere. — Med Hensyn til § 7 finder jeg, at det er en Fejl ved Lovforslaget, at der gives den jagtberettigede en Frist paa 3 Dage, før at han kan sribde ind mod Ufred paa Markerne. Altsaa i 3 Dage skal Naavildtet og det øvrige Wildt

have Lov til at gøre al den Skade, som det vil, uden at man kan standse den; i 3 Dage skal den jagtberettigede have Tid for at faa sit Gevær ladet og komme ud og se at jage Naavildtet væk. Det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund dertil. Maaste jeg maa gøre den Bemærkning, at jeg anser det for en stor Mangel ved Forslaget, at naar Naavildtet er fredet fra 1ste Januar til den 19de September, altsaa i den Tid, Sæden staar paa Marken, skal man ikke i denne Fredningstid kunne beskytte sine Marker imod Wildtets Ødelæggelser paa andre Maader end ved at jage det væk om Dagen; det kommer saa igen om Matten og paa denne Maade kan det blive ved i hele Fredningstiden, indtil al Rugen er opædt af Naavildtet. Der skal fredes om Naavildtet, men der skal ikke fredes om Landbrugernes Marker! — I § 12 er der et Udtryk „ved Vadsning“, som vistnok er ukendt og næsten ikke forstaaeligt. — I § 15 er der sat den mærkelige Bestemmelse, at en Person, der er under Jattigvæsenets Forsorg, maa ikke udøve Sagt. Selv om en god Ven af ham — og et Fattiglem kan dog ogsaa have gode Venner — tilbyder ham at laane ham Geværret, giver ham Krudt og alt, hvad der hører til, og gerne vil have ham med, maa han ikke gaa med, fordi han er Jattiglem. Jeg synes, det falder lidt i det barokke, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. — Med Hensyn til § 16 gør jeg opmærksom paa, at Grunden til, at disse Bestemmelser om Jaglekøjer kom frem i Fjor, var jo den, at der paa Fjans eksisterer Jaglekøjer, som vistnok have været i Gang i adskillige Aar, og med Hensyn til hvilke man ønskede Fredningsbestemmelsen. Nu er § 16 saaledes affattet, at det er kun dem, der i Fremtiden agte at anlægge Jaglekøjer, der kunne faa Fredning; de allerede eksisterende Jaglekøjer kunne ikke fredes. — Jeg ynder ikke Bestemmelsen i § 20 om, at der uden for Gaard osv. kan sættes Fælder og Sætte paa alle andre Steder undtagen i Gærder og tæt ved Jorden. Jeg finder Bestemmelsen i § 21 uheldig, jeg kan ikke forstaa, hvad en Person, der har været saa uheldig at komme i Besiddelse af Wildt, som han har faaet en Forordning om, at det er erhvervet ved ulovlig Sagt, skal gøre med dette Wildt. Han maa ikke sælge det, han maa ikke transportere det eller opbevare det. Hvad skal han gøre ved det? Han kan kaste det i Vandet, eller han kan melde det til Politiet, og det sidste vil være det praktiske. Man paalægger ham altsaa en Angiverpligt, man paalægger ham at aflevere Wildtet til Politiet, for at Politiet kan efterforske Forbrydelsen. — Jeg forstaa